

Визначте стиль тексту.

У голому просторі – ошатно вбрані думками. Замкнуті холодною пастеллю бетону, ми, як потужне фройдівське підсвідоме: генеруємо потаємні мовні бажання, плекаємо слово – аж до млісних збочень... І все те прагне у видимі світи, але вікна, високі й вульгарні, глумляться над нами. Написане пам'ятатимуть дошки древніх парт; надумане згіркне у застоянному повітрі цієї коробки. Наді мною згасла лампа. Де ж тепер шукати вихід? Поглянь, до нього веде зачовганий паркет. Чи витанцює думка? А далі – хіба вікно...

Навчальна аудиторія площею 7x10 м² вміщує понад 60 осіб. Цього достатньо для проведення лекцій чи семінарів для великих груп студентів. Три металопластикових вікна та дев'ять люмінесцентних ламп забезпечують якісне освітлення приміщення. Із меблів у ньому – чотири ряди лав і парт із тирсопили, дерев'яні трибуна, дошка та викладацький стіл. Кожній одиниці меблів присвоєно інвентаризаційний номер. Джерела енергії в аудиторії – це три батареї, ізольовані гіпсокартоном з решітками, та дві розетки напругою 220 вольт.

Відповідно до наказу ректора навчальної установи, аудиторія обставлена максимально лаконічно задля вищої концентрації уваги студентів під час мовного змагання. Однак пастельні кольори, мінімум меблів та повна відсутність оформлення на стінах не сприяють натхненню конкурсантів. З огляду на це, студентам дозволено час від часу дивитися у вікно, індустріальний пейзаж за яким, імовірно, допоможе їм генерувати креативні думки.

Добре працюється там, де нічого не дере око. Світла і простора, з мінімалістичним інтер'єром аудиторія чудово підходить для проведення, скажімо, конкурсу, як-от зараз. Кількадесят ручок виводять на папері літери у найвигадливіших формулюваннях – це молоді знавці слова змагаються за першість. Інтер'єр сприяє думці: спокійна кольорова гама, великі вікна, достатньо широкі проходи між партами. Лави, однак, не дуже зручні. За конкурсантами наглядають пані організаторки. Скоро вони попросять закруглятися з роботами і чемно вкажуть на двері. Хто вийде переможцем?

Писали ми у типовій інститутській аудиторії. Голі стіни, зачовгана підлога, височенні стелі та кимось погризені парти. На жалюзі грошей, мабуть, зажали, тому вікна радше нагадували про лікарню, але не в тому суть... У цій палаті зібралися не тільки люди з філфаку, а й інші аборигени Шеви. І всі ми одне поперед одного виписували на бланках свої геніяльні речі. Про якість натхнення у таких стінах – годі й казати, але й без того я ловила кураж. Конкурс – топчик!

Як легко мріється в цих квадратних стінах! Читаєш візерунки долівки, мов хтось танцював тут, розмовляв кроками. А вікна нові, крізь них чути бадьоре місто й видко скромне погойдування берізок. Чільне місце – кафедра. Решітки на батареях... Мабуть, на них можна зіграти, мов на гітарі. Дошка, щойно помережана натхненною рукою викладача, нині знову готова допомагати гостям кімнати. Світло штучне. Але якщо примружитися, побачиш космічну геометрію зірок. Веселкову дифракцію. Високі стелі. Колись під ними чути було гудіння гімназистів. Сьогодні – скромний шепіт інституток.

За дослідженнями європейських учених, найкраще інформація сприймається з 10:00 до 12:00 та з 16:00 до 18:00. Лекції краще викладати з паузами (7-15 хвилин – максимальний час концентрації мозку на одній темі). У навчальному приміщенні не повинно бути сторонніх запахів чи яскравих ділянок, які б відволікали студента. Має бути доступ свіжого повітря та вдосталь місця. Майже все це знаходимо в 92-ій аудиторії. Однак суттєвим недоліком є загроза порушення постави й зору через парти неправильної конструкції.

Шановні студенти! Запрошуємо вас узяти участь у ХІХ Міжнародному конкурсі імені Петра Яцика (І-ІІ етап), який відбудеться 1.11.2018 у КНУ ім. Т. Шевченка, ауд. 92, 13:00 год. Прохання сідати по одному. Завдання лежатимуть на партах. В аудиторії 29 парт та викладацький стіл для організаторів конкурсу.

92-га аудиторія нашого Жовтого корпусу – лекційна. Однак інколи відбуваються в ній зустрічі чи індивідуальні бесіди викладачів зі студентами. Саме тут народжувалися плани засідань лінгвістичного клубу «ЗМовники». Викладач за другою, за першою – молодші колеги. Лунав сміх до самої стелі, професор була в захваті від мудрих питань учнів. Може, колись ці стіни були іншого кольору, не бежеві. Крізь двері в кутку заходили екстраординарні професори, читали латину й французьку. Що ж, і це лишилося. Мови вивчають. Часом відбуваються заходи, місць вистачає на всіх охочих, а простора стіна дає змогу проектувати презентації.

Чому пошкрябані парти?! А там ще й пообписувано, та не всюди цензурно. Душно. На підвіконня покидали пальта. Зате тут крейда є. Пам'ятаю. На 2 курсі в нас тут більшість лекцій було. О, і стеля не протікає! Ну другий поверх же, логічно. Та паркет радянських часів. А парти нові. Ну, на що грошей вистачило. А краєвид з вікна!.. Казка.

Здавалося б, звичайна аудиторія. Але чи можна взагалі назвати таким будь-яке приміщення нашого університету?

Тут є чотири стіни, де тисячі студентів залишили свої думки, замислившись на секундочку під час лекції: хтось бачив на них свою кохану людину, а хтось – солянку з університетської їдальні. Салатовий колір ще більше сприяв цьому, умиротворював.

Є й кафедра, що, ніби гора, вивершується над партами з тим усевидячим оком-викладачем. Позаду кафедри – дошка, яка не залишить без білого пороку жодного, хто насмілиться на ній писати.

Стільців немає, а лише лави, намертво прикріплені до досить довгих парт, розташованих у чотири ряди, в яких поєднуються столи більш сучасні і ті, на яких вже відсиділо не одне покоління.

Стеля тут височезна з лампами-вогнями, які здаються отими світилами науки, яких прагне досягти кожен, хто опиняється в університеті. Отак сидиш на лекції і разом зі словами викладача злітаєш все вище і вище, а простір тут дає розігнатися!

Бачимо і чотири вікна у світ: три з них – виводять наші думки на вулицю, до тих гав, яких ловити-не переловити, а четверте – це двері – вікно, що з радістю випускає усю араву студентів на перерву.

Не можливо не помітити потертого паркету. Лиш уявіть собі, скільки людей пройшло цими шляхами, чиїми слідами ми ходимо!

О, це ж та аудиторія, праворуч від деканату, на другому поверсі. Пам'ятаєш, у нас ще там був іспит зі старослову. Велике приміщення, де нас розсадили по одному за парту і списати нічого не вийшло, бо там все як на долоні. А ще лави прикріплені до парти, що хоч би й хотів, та не посунеш. О, і стіни такі салаткові, заспокійливі, якраз те, що треба для екзамену.

За проектом – це приміщення паралелепіпедоподібної форми, зі стелею 3,5 м. Передбачено 3 вікна з кутом падіння променів 35° , кутом отвору 10° та коефіцієнтом заглиблення 2,5 для забезпечення найкращого освітлення.

З «Журналу обліку інвентарю»:

1. Парта з лавою – 21 шт.
2. Дошка – 1 шт.
3. Кафедра – 1 шт.
4. Лампа люмінесцентна – 9 шт.

Студенти навчаються в аудиторії сучасного типу, за партами сидять по двоє-троє. За старою традицією, дошка тут – для письма крейдою. У передній частині аудиторії – кафедра, за якою викладач читає лекцію, доповнюючи її зображенням з проектора справа від дошки для більш наочного й доступного розуміння матеріалу.